TIESAS RĪKOJUMS (sestā palāta)

2016. gada 12. oktobrī * [1]

[Teksts labots ar 2016. gada 15. decembra rīkojumu]

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Tiesas Reglamenta 99. pants — Patēriņa kredītlīgumi — Direktīva 2008/48/EK — Hipotekārā kredīta līgums — Mainīga procentu likme — Aizdevēja pienākumi — Valsts tiesiskais regulējums, kas piemērojams tā spēkā stāšanās dienā pastāvošajiem līgumiem — Direktīvas 2008/48 nepiemērojamība

Apvienotās lietas C-511/15 un C-512/15

par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Prekršajni sud u Bjelovaru* (Bjelovaras krimināltiesa, Horvātija) iesniedza ar lēmumiem, kas pieņemti 2015. gada 15. septembrī un kas Tiesā reģistrēti 2015. gada 25. septembrī, tiesvedībās

Renata Horžić (C-511/15),

Siniša Pušić (C-512/15)

pret

Privredna banka Zagreb d.d. ,

Božo Prka .

TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. Regans [*E. Regan*] (referents), tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] un A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*],

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Horvātijas Republikas vārdā – *A. Metelko-Zgombić*, pārstāve,

— Čehijas Republikas vārdā – *M. Smolek* un *J. Vláčil*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *G. Goddin* un *M. Mataija*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – horvātu.

1 — Šī teksta rezolutīvajā daļā ir izdarīti redakcionāli labojumi pēc tā sākotnējās publicēšanas tiešsaistē.

ņemot vērā pēc ģenerāladvokātes uzklausīšanas pieņemto lēmumu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 99. pantu lemt, izdodot motivētu rīkojumu,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1 [Ar labojumiem, kas izdarīti ar 2016. gada 15. decembra rīkojumu] Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 23. aprīļa Direktīvas 2008/48/EK par patēriņa kredītlīgumiem un ar ko atceļ Direktīvu 87/102/EEK (OV 2008, L 133, 66. lpp., un kļūdu labojumi – OV 2009, L 207, 14. lpp.; OV 2010, L 199, 40. lpp., OV 2011, L 234, 46. lpp. un OV 2015, L 36, 15. lpp.), 23. pantu un 30. panta 1. punktu.

2 Šie lūgumi tika iesniegti saistībā ar krimināllietām, kas ierosinātas, pamatojoties uz fizisku personu *Renata Horžić* un *Siniša Pušić* iesniegumiem, kuri vērsti pret *Privredna banka Zagreb d.d.* un *Božo Prka*, šīs sabiedrības atbildīgo personu (turpmāk tekstā – "apsūdzētie"), par to, ka šīs personas neesot izpildījušas noteiktus pienākumus patēriņa kredīta jomā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Direktīvas 2008/48 preambulas 9. un 10. apsvērumā ir noteikts:

"(9) Vajadzīga pilnīga saskaņošana, lai visiem patērētājiem [Savienībā] nodrošinātu augstu un līdzvērtīgu viņu interešu aizsardzības līmeni un lai izveidotu īstu iekšējo tirgu. Tādēļ dalībvalstīm nevajadzētu atļaut saglabāt vai ieviest valstu noteikumus, izņemot tos, kas paredzēti šajā direktīvā. Šāds ierobežojums tomēr būtu jāpiemēro tikai tad, ja šajā direktīvā pastāv saskaņoti noteikumi. Ja šādi saskaņoti noteikumi nepastāv, dalībvalstīm būtu jāpatur tiesības saglabāt vai ieviest valstu tiesību aktus. [..]

(10) Šajā direktīvā ietvertās definīcijas nosaka saskaņošanas apjomu. Tāpēc dalībvalstu saistībām īstenot direktīvas nosacījumus vajadzētu būt ierobežotām attiecībā uz to apjomu, kā tas noteikts minētajās definīcijās. Atbilstīgi [Savienības] tiesību aktiem šai direktīvai tomēr nebūtu jāskar tas, kā dalībvalstīs tiek piemēroti direktīvas nosacījumi attiecībā uz jomām, kas neietilpst tās darbības jomā. Tādējādi dalībvalstis varētu saglabāt vai ieviest valstu tiesību aktus, kas ir atbilstīgi šis direktīvas vai tās atsevišķu noteikumu prasībām par kredītlīgumiem, kas ir ārpus šis direktīvas darbības jomas [..]."

4 Šīs direktīvas preambulas 14. apsvēruma redakcija ir šāda:

"Kredītlīgumi, kas aptver ar nekustamo īpašumu nodrošināta kredīta piešķiršanu, nebūtu jāiekļauj šīs direktīvas darbības jomā. Šāda veida kredīti pēc būtības ir ļoti īpaši. Šīs direktīvas darbības jomā nebūtu jāiekļauj arī kredītlīgumi, kuru mērķis ir finansēt īpašumtiesību uz zemi vai esošu vai plānotu ēku iegūšanu vai paturēšanu. [..]"

5 Šīs direktīvas 2. pantā "Darbības joma" ir noteikts:

"1. Šo direktīvu piemēro kredītlīgumiem.

2. Šo direktīvu nepiemēro:

[..]

b) kredītlīgumiem, kuru mērķis ir iegūt vai saglabāt īpašumtiesības uz zemi vai esošu vai plānotu ēku;

[..].”

6 Šīs pašas direktīvas 11. pantā “Informācija par aizņēmuma likmi” ir noteikts:

“1. Attiecīgā gadījumā patērētāju informē par aizņēmuma likmes izmaiņām, pirms izmaiņas stājas spēkā, sniedzot informāciju papīra formā vai izmantojot citu pastāvīgu informācijas nesēju. Informācijā norāda maksājumu apjomu pēc jaunās aizņēmuma likmes stāšanās spēkā un, ja mainās maksājumu skaits vai biežums, informāciju par to.

2. Tomēr puses var kredītlīgumā vienoties, ka 1. punktā minēto informāciju patērētājam sniedz periodiski, ja izmaiņas aizņēmuma likmē izriet no izmaiņām, kas notikušas standarta procentu likmē, un jauno standarta procentu likmi publisko, izmantojot atbilstīgus līdzekļus, un informāciju par jauno standarta procentu likmi dara pieejamu arī kreditora telpās.”

7 Direktīvas 2008/48 22. panta “Saskaņošana un šīs direktīvas obligāta piemērošana” 1. punktā ir noteikts:

“Ciktāl šajā direktīvā iekļauti saskaņoti noteikumi, dalībvalstis savos tiesību aktos nedrīkst saglabāt vai ieviest noteikumus, kas atšķiras no šajā direktīvā paredzētajiem.”

8 Šīs direktīvas 23. pantā “Sankcijas” ir paredzēts:

“Dalībvalstis pieņem noteikumus par sankcijām, kas piemērojamas par valsts noteikumu, kuri pieņemti saskaņā ar šo direktīvu, pārkāpumiem, un veic visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu sankciju īstenošanu. Paredzētajām sankcijām ir jābūt efektīvām, samērīgām un preventīvām.”

9 Minētās direktīvas 30. pantā “Pārejas pasākumi” ir teikts:

“1. Šo direktīvu nepiemēro kredītlīgumiem, kas pastāv dienā, kad stājas spēkā valsts īstenošanas pasākumi.

2. Dalībvalstis tomēr nodrošina, ka [11. pantu] piemēro arī beztermiņa kredītlīgumiem, kas ir spēkā dienā, kad valstī stājas spēkā īstenošanas pasākumi.”

Horvātijas tiesības

10 *Zakon o potrošačkom kreditiranju* (Likums par patēriņa kredītu) (*Narodne novine*, br. 75/09), kurš stājies spēkā 2010. gada 1. janvārī, mērķis ir valsts tiesībās transponēt Direktīvas 2008/48 normas.

11 Šī likuma 3. pantā ir uzskaitīti to kredītlīgumu veidi, kuriem tas nav piemērojams, un to starpā nav aizdevuma līgumu, kas ir nodrošināti ar hipotēku vai citu pielīdzināmu nodrošinājumu, nedz arī aizdevuma līgumu, kuru mērķis ir iegūt vai saglabāt īpašumtiesības uz zemi vai esošu vai plānotu ēku.

12 Minētā likuma 11. pantā "Informācija par procentu likmi" ir noteikts:

"(1) Ja līgumā ir paredzēta mainīgā procentu likme, kreditors informē patērētāju par jebkurām šīs likmes izmaiņām – rakstveidā vai izmantojot citu pastāvīgu informācijas nesēju – vismaz 15 dienas pirms izmaiņu stāšanās spēkā. Šajā informācijā norāda periodisko maksājumu apjomu pēc jaunās procentu likmes stāšanās spēkā un, ja mainās maksājumu skaits vai biežums, informāciju par to.

(2) Puses kredītlīgumā var vienoties, ka 1. punktā minēto informāciju patērētājam sniedz periodiski, ja izmaiņas aizņēmuma likmē izriet no izmaiņām, kas notikušas standarta procentu likmē, un jauno standarta procentu likmi publisko, tostarp darot to pieejamu kreditora telpās."

13 2014. gada 1. janvārī stājās spēkā grozījumi Likumā par patēriņa kredītu, kas tajā bija veikti ar *Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju* (Likums par grozījumiem un papildinājumiem Likumā par patēriņa kredītu, *Narodne novine*, br. 143/13).

14 Ar pēdējā minētā likuma 3. pantu grozītajā Likumā par patēriņa kredītu iekļautajā 11.a pantā "Mainīgā procentu likme" ir noteikts:

"(1) Ja līgumā ir paredzētas mainīgās procentu likmes, kreditoram ir:

a) jādefinē lēmumu par šīs likmes izmaiņām pieņemšanas skaidri un patērētājiem zināmi kritēriji;

b) kvalitatīvi un kvantitatīvi jāizstrādā cēloņsakarība starp a) punktā norādītā kritērija svārstībām un to ietekmi uz mainīgajām procentu likmēm, un

c) jānosaka, uz kādiem laikposmiem attiecas lēmuma par mainīgo procentu likmi pieņemšana (kāds ir bāzes laikposms un kāds ir atsauces laikposms).

(2) Šī panta 1. punktā minētais kritērijs ir viena no šādām mainīgajām likmēm: Euribor, LIBOR, VSL (valsts standarta likme), valsts parādzīmju peļņas likme vai privātpersonu noguldījumu konkrētajā valūtā vidējā procentu likme. Mainīgā procentu likme tiek noteikta, pievienojot līgumā paredzētajam kritērijam noteiktu peļņu, kuru bankām ir aizliegts pārsniegt atmaksāšanas laikposmā un par kuru ir jāvienojas vienlaikus ar kritēriju.

(3) Procentu likmes svārstības atsauces laikposmā nevar pārsniegt vai attiecīgi samazināšanās gadījumā būt zemākas par 1. punktā norādītā kritērija svārstībām, kas izteiktas procentos.

(4) Ja aizdevējs piedāvā mainīgo procentu likmi, viņam patērētājam skaidri un nepārprotami ir jāpaziņo 1. punktā norādītie kritēriji pirms kredītlīguma noslēgšanas; turklāt viņam ir jābrīdina patērētājs par visiem riskiem, kas saistīti ar mainīgumu, un līgumā skaidri un nepārprotami jāapraksta mainīgie elementi, pamatojoties uz kuriem tiek aprēķināta mainīgā procentu likme.

(5) Attiecībā uz visiem spēkā esošajiem kredītlīgumiem, kas ir noslēgti pirms šī likuma stāšanās spēkā, nenosakot kritērijus un neparedzot cēloņsakarību, kreditoram ir atbilstoši šim pantam jādefinē kritērijs atbilstoši kādai no šīm mainīgajām likmēm:

— standarta procentu likmei (Euribor, LIBOR) vai

— VSL, vai

— Finanšu ministrijas valsts parādzīmju peļņas likmei, vai

— privātpersonu noguldījumu konkrētajā valūtā vidējai procentu likmei;

ir jānosaka arī procentu likmes nemainīgā daļa un procentu likmes izmaiņu intervāli. [..]

[..]"

15 Grozītā Likuma par patēriņa kredītu 26. panta 1. punkta 28. apakšpunktā ir paredzēta naudas soda piemērošana aizdevējam vai starpniekam, kurš nepilda tam 11.a panta 5. punktā noteiktos pienākumus.

16 Likuma par grozījumiem un papildinājumiem Likumā par patēriņa kredītu 13. pantā ir noteikts:

"(1) Ciktāl tas attiecas uz Likuma par patēriņa kredītu 11.a panta 5. punktu [..], šī likuma 3. pants ir piemērojams visiem patēriņa kredīta līgumiem neatkarīgi no to noslēgšanas datuma.

(2) Attiecībā uz spēkā esošiem kredītlīgumiem, kas ir noslēgti pirms šī likuma stāšanās spēkā, nenosakot kritērijus un neparedzot cēloņsakarību, aizdevējam līdz 2014. gada 1. janvārim kopā ar parādnieku ir jānosaka procentu likme, izmantojot noteiktos kritērijus un peļņu, kā arī mainīgo procentu likmju piemērošanas ilgums."

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

17 *R. Horžić* un *S. Pušić* abi ar apsūdzētajiem attiecīg, 2005. gada 12. oktobrī un 2006. gada 21. septembrī noslēdza hipotekārā kredīta līgumus, kuros mainīgā procentu likme bija noteikta attiecīgi 4,03 % un 4,25 % apmērā. Pēc tam procentu likme tika vairākas reizes paaugstināta, sasniedzot attiecīgi 5,95 % un 6,00 %.

18 Kad pēdējo reizi tika paaugstināta procentu likme, prasītāji no *Privredna banka Zagreb* saņēma paziņojumu, ka tas ir izskaidrojams ar izmaiņām tirgojamo bankas produktu grupās, kā arī ar uzņēmuma stabilitāti. Šajā paziņojumā tomēr nebija nekādas informācijas par šī palielinājuma aprēķinā izmantotajiem kritērijiem.

19 Minētie prasītāji tādēļ vērsās *Prekršajni sud u Bjelovaru* (Bjelovaras krimināltiesa, Horvātija) ar sūdzību pret apsūdzētajiem, pamatojot, ka tie ir pārkāpuši grozīto Likumu par patēriņa kredītu, jo pēc 2014. gada 1. janvāra tie nebija izstrādājuši kredītlīguma pielikumu, kurā būtu noteikti kritēriji, fiksētā procentu likme, kā arī to piemērošanas ilgums, kā tas noteikts šī likuma 11.a panta 5. punktā.

20 Apsūdzētie savukārt norādīja, ka minētais likums neatbilst Direktīvai 2008/48, īpaši tās 30. panta 1. punktam, jo tajā aizdevējam ir uzlikti pienākumi tādiem kredītlīgumiem piemērojamās mainīgās procentu likmes noteikšanas jomā, kuri jau pastāvēja šī paša likuma spēkā stāšanās brīdī, proti, 2014. gada 1. janvārī, tādējādi šai normai radot retroaktīvu iedarbību, neraugoties uz to, ka ar šo direktīvu ir veikta pilnīga saskaņošana.

21 Šādos apstākļos *Prekršajni sud u Bjelovaru* (Bjelovaras krimināltiesa, Horvātija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [grozītā Likuma par patēriņa kredītu] piemērošana ar atpakaļejošu spēku var tikt interpretēta un vērtēta tikai atbilstoši šī likuma normām un šāda [minētā likuma] [..] piemērošana atbilst Savienības tiesībām, it īpaši [..] Direktīvas 2008/48 [..], 30. pantam, kura 1. punktā ir skaidri paredzēts, ka šī direktīva nav piemērojama kredītlīgumiem, kas noslēgti pirms to valsts tiesību aktu stāšanās spēkā, ar kuriem [minētā] direktīva ir transponēta valsts tiesībās?

2) Vai iepriekš atgādinātajos apstākļos [grozītā] Likuma par patēriņa kredītu 26. panta 1. punkta 28. apakšpunkts var tikt interpretēts atbilstoši direktīvas [2008/48] 23. pantam, ievērojot tās 30. panta pārejas noteikumus, tādējādi, ka par valsts tiesību normas, kas pieņemta, pamatojoties uz attiecīgo direktīvu, pārkāpumu paredzētie sodi nevar tikt piemēroti iespējamiem pārkāpumiem, kas ir saistīti ar kredītlīgumiem, kuri ir spēkā datumā, kad tiek īstenoti valsts izpildes pasākumi?"

22 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2015. gada 28. oktobra rīkojumu lietas C-511/15 un C-512/15 tika apvienotas mutvārdu procesam un sprieduma taisīšanai.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

23 Ar jautājumiem, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2008/48 23. pants un 30. panta 1. punkts ir interpretējami tādējādi, ka tiem ir pretrunā tādas valsts tiesību normas kā pamatlietā, atbilstoši kurām aizdevējam ir noteikti pienākumi saistībā ar kredītlīgumos, kuri jau pastāvēja, šīm normām stājoties spēkā, noteikto mainīgo procentu likmi, nepildīšanas gadījumā paredzot krimināltiesiskas sankcijas.

24 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 99. pantam, ja atbilde uz uzdoto prejudiciālo jautājumu skaidri izriet no judikatūras, Tiesa pēc tiesneša referenta priekšlikuma un pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas jebkurā brīdī var lemt, izdodot motivētu rīkojumu.

25 Šajās lietās ir jāpiemēro šī tiesību norma. Kā būtībā norādījušas Horvātijas un Čehijas valdības, kā arī Eiropas Komisija, atbilde uz iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem ir skaidri secināma no Tiesas judikatūras, konkrēti, 2012. gada 22. jūlija sprieduma *SC Volksbank România* (C-602/10, EU:C:2012:443) un 2014. gada 3. jūlija rīkojuma *Tudoran* (C-92/14, EU:C:2014:2051).

26 Šajā ziņā ir jāatgādina, kā to norādījuši arī apsūdzētie, ka no Direktīvas 2008/48 22. panta 1. punkta, interpretējot to, ievērojot tās preambulas 9. un 10. apsvērumu, izriet, ka tajā ir paredzēta pilnīga saskaņošana attiecībā uz šīs direktīvas piemērošanas jomā ietilpstošajiem kredītlīgumiem, un, kā izriet no minētā 22. panta virsraksta, tai ir obligāts raksturs, kas ir jāsaprot tādējādi, ka jomās, uz kurām konkrēti attiecas šī saskaņošana, dalībvalstīm nav tiesību saglabāt vai ieviest citus valsts noteikumus, kas atšķiras no šajā direktīvā paredzētajiem (spriedums, 2012. gada 12. jūlijs, *SC Volksbank România*, C-602/10, EU:C:2012:443, 38. punkts).

27 Tomēr, ņemot vērā Direktīvas 2008/48 2. panta 2. punkta b) apakšpunkta nepārprotamo tekstu un ievērojot tās preambulas 14. apsvērumā teikto, no šīs direktīvas piemērošanas jomas ir izslēgti aizdevuma līgumi, kuru mērķis ir iegūt vai saglabāt īpašumtiesības uz zemi vai esošu vai plānotu ēku (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 12. jūlijs, *SC Volksbank România*, C-602/10, EU:C:2012:443, 42. punkts, un rīkojumu, 2014. gada 3. jūlijs, *Tudoran*, C-92/14, EU:C:2014:2051, 30. punkts).

28 No tā izriet, ka, ciktāl no iesniedzējtiesas nolēmumiem izriet, ka pamatlietā aplūkojamie kredītlīgumi ir "hipotekārā kredīta" līgumi, Direktīva 2008/48 pamatlietas faktiskajiem apstākļiem nav piemērojama (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 12. jūlijs, *SC Volksbank România*, C-602/10, EU:C:2012:443, 41. un 42. punkts, kā arī rīkojumu, 2014. gada 3. jūlijs, *Tudoran*, C-92/14, EU:C:2014:2051, 31. punkts).

29 Tomēr, kā izriet arī no šīs direktīvas preambulas 10. apsvēruma, dalībvalstis atbilstīgi Savienības tiesībām var piemērot minētās direktīvas noteikumus attiecībā uz jomām, kas neietilpst tās tvērumā. Tādēļ Tiesa jau ir nospriedusi, ka dalībvalstis var saglabāt vai ieviest valstu tiesību aktus, kas ir atbilstīgi šīs direktīvas vai tās atsevišķu noteikumu prasībām, attiecībā uz kredītlīgumiem, kas ir ārpus šīs direktīvas piemērošanas jomas (spriedums, 2012. gada 12. jūlijs, *SC Volksbank România*, C-602/10, EU:C:2012:443, 40. punkts).

30 Līdz ar to saistībā ar tādiem kredītlīgumiem kā pamatlietā saskaņošana, kuru paredzēts veikt ar Direktīvu 2008/48, neliedz dalībvalstij iekļaut šādus līgumus valsts pasākuma, ar kuru paredzēts transponēt šo direktīvu, piemērošanas jomā, lai piemērotu šiem līgumiem visus vai atsevišķus šīs direktīvas noteikumus (spriedums, 2012. gada 12. jūlijs, *SC Volksbank România*, C-602/10, EU:C:2012:443, 40. un 43. punkts).

31 Kā izriet no Direktīvas 2008/48 preambulas 9. un 10. apsvēruma, dalībvalstīm principā ir jāparedz nosacījumi, ar kādiem tās vēlas savu valsts tiesisko regulējumu, ar kuru transponēta šī direktīva, attiecināt uz tādiem kredītlīgumiem kā pamatlietā, kuri neietilpst kādā no jomām, attiecībā uz kurām Savienības likumdevējs ir vēlējies paredzēt saskaņotus noteikumus (spriedums, 2012. gada 12. jūlijs, *SC Volksbank România*, C-602/10, EU:C:2012:443, 52. punkts).

32 No tā izriet, ka, ja attiecībā uz šiem līgumiem dalībvalstis var savā valsts tiesiskajā regulējumā, ar kuru paredzēts transponēt Direktīvu 2008/48, ieviest tiesību normu, kas konkrēti atbilst minētās direktīvas 30. panta 1. punktā paredzētajam pārejas pasākumam, tās, ievērojot LESD noteikumus un citus atvasināto tiesību aktus, kas var būt atbilstīgi, var arī ieviest tādu atšķirīgu pārejas pasākumu, kura rezultātā minētais tiesiskais regulējums ir attiecināms arī uz līgumiem, kuri jau pastāvēja tā spēkā stāšanās brīdī (spriedums, 2012. gada 12. jūlijs, *SC Volksbank România*, C-602/10, EU:C:2012:443, 53. punkts).

33 Tas pats ir attiecināms uz Direktīvas 2008/48 23. pantā paredzēto sankciju režīmu. Tādējādi šim pantam nav pretrunā, ja dalībvalsts savā tiesiskajā regulējumā attiecībā uz jau pastāvošiem kredītlīgumiem, kuri neietilpst Direktīvas 2008/48 piemērošanas jomā, attiecina normas par sankcijām par šī tiesiskā regulējuma normu pārkāpumiem.

34 Šāda interpretācija it īpaši ir spēkā šajā gadījumā, jo, atšķirībā no Likuma par patēriņa kredītu 11. pantu, kas ir Direktīvas 2008/48 11. panta par parādniekam sniedzamo informāciju par aizņēmuma likmēm īstenošanas pasākums, pamatlietās aplūkojamās valsts tiesību normas par mainīgās procentu likmes noteikšanu, kuras konkrēti ir ietvertas grozītā Likuma par patēriņa kredītu 11.a pantā, neatbilst nevienai no Direktīvas 2008/48 normām un līdz ar to tās nav uzskatāmas par tās transponēšanas normām.

35 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka Direktīvas 2008/48 23. pants un 30. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem nav pretrunā tādas valsts tiesību normas kā pamatlietā, atbilstoši kurām aizdevējam ir noteikti pienākumi saistībā ar kredītlīgumos, kuri jau pastāvēja, šīm normām stājoties spēkā, noteikto mainīgo procentu likmi, neizpildes gadījumā paredzot krimināltiesiskas sankcijas, jo šie kredītlīgumi neietilpst šīs direktīvas materiālajā tvērumā un šie pienākumi arī nav minētās direktīvas īstenošanas pasākumi.

Par tiesāšanās izdevumiem

36 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (sestā palāta) nospriež:

Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 23. aprīļa Direktīvas 2008/48/EK par patēriņa kredītlīgumiem un ar ko atceļ Padomes Direktīvu 87/102/EEK, 23. pants un 30. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem nav pretrunā tādas valsts tiesību normas kā pamatlietā, atbilstoši kurām aizdevējam ir noteikti pienākumi saistībā ar kredītlīgumos, kuri jau pastāvēja,

šīm normām stājoties spēkā, noteikto mainīgo procentu likmi, neizpildes gadījumā paredzot krimināltiesiskas sankcijas, jo šie kredītlīgumi neietilpst šīs direktīvas materiālajā tvērumā un šie pienākumi arī nav minētās direktīvas īstenošanas pasākumi.

[Paraksti]